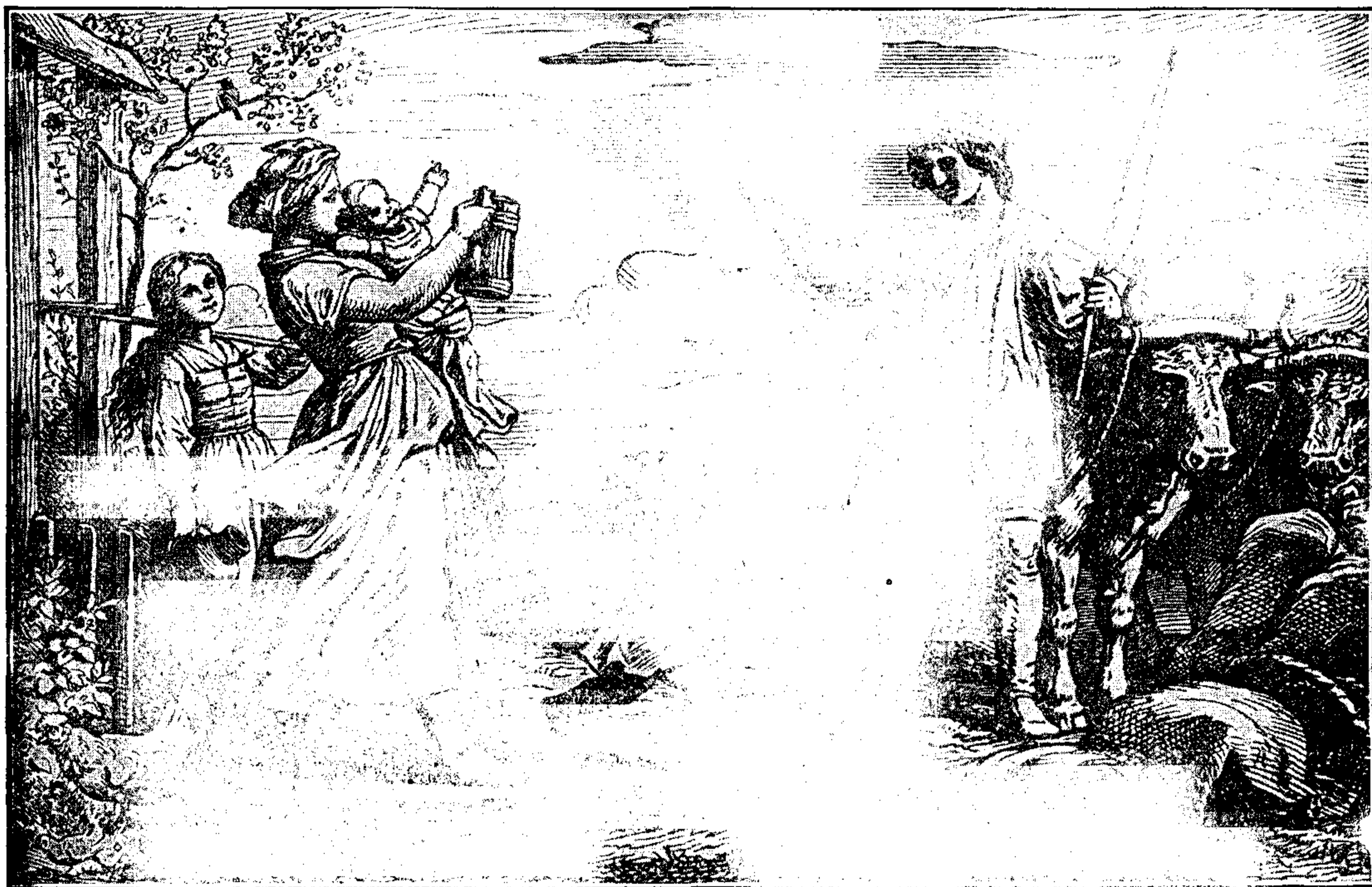

Sy-li spěwał,
Pilmje džěłať,
Stowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědny dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njedzelske łopjeno. ↳

Wudawa ŝo kóždy ŝobotu w Smolerjez kniŝicziŝczerńi w Budyschinje a je tam ŝa ŝchwórtlětnu pŝchedpłatu 40 pj. dostacž.

1. njedžela adventa.

Mat. 21, 1—9.

Wrota noweho zyrkwineho lěta ŝo džěnŝa pŝched nami wotewrja, adventŝke kherluŝke naŝ poŝtrowja. Čze to bė nam wołoko wutrobny, jaŝo na ŝwjedženju dopomnjecža na ŝemrjetých ŝtare zyrkwine lěto ŝ jeho zelenjom a ŝ jeho ŝylŝami ŝkóncziŝchmy. Ale džěnŝa je najčaja wutroba ŝaŝo polna radoŝcže, ŝpominajo na teho, kiž je wecznje pola naŝ a čže nětko ŝaŝo ŝwój nutŝhóđ do wutrobom, domow a woŝadow džeržecž. Kęđžbujmy na adventŝki hłóŝ: „Hłaj, twój kral pŝchindže k tebi ŝ čzičej my ŝlu.“

Hłaj, tať ŝo tamne wěŝcženje ŝapocžina, kotrež Jeŝuŝ dopjelnjene widži, hdyž do Jerusalema čže njje. Njeje nam, jaŝo čhył tón Knjeŝ runje tutemu ŝłowu k temu dopomhacž, ŝo by ŝo dopjelniť? Dotal bė ŝo tón Knjeŝ pŝchezo pŝhecžiwu temu wobarať, ŝo jeho njebychu jaŝo iŝraelŝteho krala čze:čali; nětko, hdyž jeho ŝkuttowanje ke tónzej dže, wón pŝaed wičuttich woczemi jaŝo kral do ŝwojeho měŝta čže njje. Dorasnje wón temu ludu hiŝcže raŝ pŝched woczí ŝtaja, ŝchťo wón je a ŝchťo čže, a kóždemu, kotremuž bė ŝłowu wot profety wěŝcžene ŝnate, tutón ŝpodžiwny čzah pŝchiwola: Hłaj, to wěŝcženje ŝtareho ŝluba je ŝo džěnŝa dopjelniť. Čaŝo čže tón Knjeŝ w tutym adventŝkim čžaju a w zylým zyrkwiny m lěcže kralowizy pŝches ŝwoju zaryej čzahnjecž. Widžiŝch jeho? Wnoŝy wo tutym kralu ničžo njewidža. Tupeje myŝle ŝwój pucž pŝches wŝchitte pŝcheměnenja čžaja kłodža, jimani wot knicžomnych ŝemŝkich wězom, kotrež

maja ŝa tať wulke a wažne, a ŝu tola w ŝwětke wěcžnoscže wobhladane tať ŝnadne a knicžomne. Tu ma advent-ki čžaj powołanje ŝtražnika, kotryž ŝaparných ŝbudžuje: Hłaj! Woběhacže woczí a wutrobny! Hładacže, tať tón kral Jeŝuŝ Khrystuŝ pŝches čžłowjeŝtmo čže njje a wołoko ŝebje wulku woŝadu ŝhromadžuje, tať ŝo k tym jenottiwym křila a jim ŝbože a žohnowanje pŝchijeŝe. Předowanje zyrkwje tajkemu ŝbudžetŝtemu hłóŝej ŝallincžecž dawa; ale keltko jich njeje, kotrychž džěnŝa předowanje wjazy njetrjechi! Nimaŝch ty tu tež woŝebity nadawť? Tam w tej ŝwjedženŝkej ŝyle, kotraž Jeŝuŝa wobdawa, ŝu wŝchitzy wóŝli tuteho krala, woni ludzi ŝ pola wołaja a wobydlerjom w měŝcže kęđžbliwých čžinja: hładacže, hładacže, waŝch kral pŝchihadža! Tať ŝebi mjeŝ ŝobu pŝchiwolaja a ŝo mjeŝ ŝobu na to kęđžbliwých čžinja, tať je ŝo hač uanajdrobnŝcho to wěŝcženje ŝtareho ŝluba dopjelniť. Budžmy tola na podobne wačnje tež jedyn druhemu adventŝki poŝol! Njewěŝch niťoho, kotremuž by ty prajicž mohł, ŝo je tola wjele wažniŝcha, dylłi wŝchitko, ŝ čžimž ŝo ŝabjera, ta powjeŝcž, ŝo čže jeho kral k njemu pŝchicž? Abó njeŝnajeŝch druhich, kotřiz ŝo wo wudoŝpočnjenje ŝwojeho žiwjenja a wo ŝroŝmjenje čžemnosčom w čžłowŝkim žiwjenju próžuja, ale Jeŝuŝej ŝu zuŝy, dokełž mēnja, ŝo pola njeho tola njemóža namafacž, ŝchťož pŝtaja? D hdy by ty jich jeno tať daloko pŝchijeŝcž mohł, ŝo ŝwoje woto poŝbėhnu a na Jeŝuŝa hładaja, ŝo ŝo ŝwěru próžuja, ŝroŝmicž, ŝchťo wón čže a ŝchťo wón ŝamóže, woni mohli tež ŝapŝchiječ: Jeŝuŝ je ta wěrnosč a to žiwjenje. Abó ty widžiŝch druhich, kotřiz drje ŝprawnje do Jeŝuŝa wěria, ale runje nětko ŝo njemóža ŝwojeje

wěry swjebelicz. Bóh je to, sčtož mějachu sa sbože swojeho žiwjenja a sčtož bē tež wopravdže jich sbože, smicził; nětko šu kaž poraženi. Njehašch jich pscheczelnje napominacz: Bosbēhncze swojej moczi, hlaj, wasch kral k wam pschińdže, prawy a pomoznik.

Twój kral pschińdže k tebi, potajkim tón, kiž ma polne prawo na tebe. Kaš struchli a bojasniwi šmy druhdy, hdyž wo tutym kralu a wo Bosy, kotryž w nim k nam pschińdže, rēcizmy, nimale jako chzyli šo samolwjecz, so hišcže do Boha a do Ahrystuka wěrimy. Je to prawje? Sa tuteho krala je naš Bóh tola stworil. W naš čłowjekach to šylne žadanje leži, někomu druhemu zyle pschišlushecž, a to tak, so tón drugi sašo nam zyle pschišluscha. Najrjeńšcho šo tuto žadanje w tschesczijanškim mandželstwe spojoja. Ale tež najhłubšchi a najzunišchi semšti swjast na hišcže móznišche a nusišche sjednocženstwo pokazuje. My čłowjekajo šo tola nješmemy žanemu druhemu čłowjekaj zyle pschepodacz, a žadny čłowjek nima to prawo, šo nam zyle pschepodacz. To je prawo našeho Boha, so šmē šamlutki čłowjeka zyle sa šebje žadacz a móže šo jemu šam zyle dacz. Njesaczumawšch, so chze šo čłowjkej dušchi po Bosy? Wona je džē wot Boha, tehodla chze wona sašo k Bohu. A Bóh chze šo nam wopravdže zyle dacz, sa to nam rukuje Šesufowe šjewjenje, a my mamy tež jemu zyle pschišlushecž. To je myšl adventskeje powjescze: hlaj, twój kral pschińdže k tebi. Njedyrbi tu našcha wutroba wyšcacž a šo šradowacz? Tak šmy džē tule kral wske džēczi na tutym šwēcze, a tola niž wot tuteho šwēta, žiwi w tutym čašbu, a tola džēczi wēcnošcže, wobdaczi wot nusy a šmjercze, ale hlaj, nad nami šo Šnješowa krašnoscz šwēczi a jeho žiwjenje w naš bydli.

A tola, runjež je adventska powjescž tak wješela, někotryžkuli je psches nju haile prawje šrudny. Wón pschida, so dyrbjala adventska powjescž wišitkej šrudobje kónž čzinič; ale móže dha čłowjek wješelu pschikajacz, so dyrbi pschińcz? Šduž we mni tola ničšo njebydli, šhiba luty hrēch, tak móžu ja s hrēcha won k Bohu pschińcz a w nim šo wješelicž? A hdyž we mni tola jeno čžemna nóz žarowanja knjezi, tak móžu ju wotehnacz a žarujo k wješelosczzi pschińcz? Sčtož tak rēczi, jene šłoweczko adventskeje powjescze hišcže njeje šrošmil šłoweczko „pschińdže“: Hlaj, twój kral pschińdže k tebi. Njesteji potajkim tak, so dyrbjal šo ty šam s hrēcha a se šrudoby k Bohu a k wješelosczzi pschedobnyč, ně, twój Bóh w Ahrystuku k tebi pschikhadža, so by tebe, kiž šy wot Boha šdaleny a tehodla nješbožowny k šebi ščajnył. Wo tym tež pohanjo wjedža, so čłowjek Boha trjeba a ma jeho pytač. Ale pschi tym woni tola ničšo druhe njewjedža, šhiba so maju šo šami prózowacz, k Bohu pschińcz. Tehodla nimaju pschi wišitkej swojej prózy a pschi wišitkich šwojich puczach žaneje wěštoscz, so šu Boha namakali. Šalle w tschesczijanštwje je ta džiwna powjescž šo šjewita, so je Bóh w Ahrystuku zyle k nam pschikhol, so je wón w Ahrystuku šwēt šam se šobu šjednal a šo nam zyle dał. A kaž je Bóh w Ahrystuku polnje k nam pschikhol, tak wón dženska a wišitke dny w šwojim šlowje a w šwojimaj šakramentowaj k nam pschikhadža. Wón njeczaka, doniž se šwojeho hrēcha a šwojeje šrudoby šo nješy k njemu pschedobnył — sčto by dha hdy k Bohu pschikhol —, ně, wón šteji psched durjemi a škapa. Šaj, so jeho pytašch a šo sa nim

prafšesch, twój njemēr a twoja šrudoba ničšo druhe njeje, šhiba škapanje wo durje twojeje wutroby. Wotewt jemu a witaj jeho, so by s tebe wišitku nóz hrēcha a šrudoby wuhnal. Wo wiščem, sčtož w nowym žyřkwiny lēcze našonisch, šmēšch prajicz: hlaj, w nim mój kral ke mni pschikhadža. Budža-li to dny radoscz, prawa radoscz šalle šu, hdyž w nich pschikhad twojeho krala powitašch. Budža-li to dny čžerpjenja, tak zyle hinal je wobhladujesch, hdyž tež wo nich šebi šam pschikhol: hlaj, mój kral pschińdže ke mni. A dyrbjala-li čzi čžašy pschińcz, hdyž šo zyle k šemi poraženy čzujesch a čzi je, jako njemohł ženje wjazy pucza k radosczzi namakacz, tehdy praj šebi s nowa: Mój kral je hižom ke mni pschikhol a šteji nětko psched durjemi a čzaka na to, hacž jemu njecham dowolicž, so šmē mi pomhacz.

Hlaj, twój kral pschińdže k tebi s čžichej myšlu. Našche šwēdomnje je na to pschikhotowane, so Bóh pschińdže, ale jako šudnik s mjeczom w ruzy. Ale nětko pohladaj na teho krala, kotryž tam do Šerufalema čžehnje. Wón nima žaneho mjecza w ruzy, jako pomoznik a mērny šershta s čžichej myšlu wón pschikhadža, šedžo na wóšlizu. A hdyž šebi dženska jeho kralowski čžah psches tutón šwēt pschedstajisch: wišchudzom šo wutke a šprózne ruki sa tutym kralom wupschestrjwaja a njelicžomne wutroby s hłubokeje nusy wolaja: Šosianna, Šnježe, pomhaj! A hlaj, tón kral nimo žaneho njēndže, sa kóždeho ma wón čžaka doscz a sa kóždeho to prawe šlowo. Dowēt šo, twoje hrēchi šu tebi wodate, tak wón šyšknivu wutrobu hrēšnika trošchtuje; budž žiwy, tak wón šhoreho a mřejazeho pošbēha; štań a šhodž, tak wón wišitkim pschikhol, kiž s tschepotazej wěru šo sa nim wupschestrju, a wišitzy, kiž to šlowo s nowej wěru šapichimnu, wot njeho s nowej wješelosczzi a mozu woteńdu, šhmani dželacz, wojowacz, čžerpicz. Tak wón tež dženska k tebi pschikhadža; wón wē, šajku nusu, štaroscz a čžēšnoscz runje ty mašch. Šeho wofo hižom dawno na tebe hlada, wón jeno na to čžaka, so ty jemu k nohomaj padnjesch a wišitko psched nim wušpawšch, sčtož twoju dušchu wobczěžuje. Šsy k temu šwólrimy?

Pschinješe tuto nowe žyřkwine lēto wojowazym ludam dawno woczakowany mēr? Tež w tutym nastupanju s hłubiny šduchujemy: Šosianna, Šnježe, pomhaj! Šemu šebje šamych, našch lud, našch wóžny kraj poruczamy. Ale škónczicz čžemy tola s hłobom holdowanja: Šhwaleny budž, kiž pschińdže w mjeje teho Šnješa! Pschetož našch njebješki kral chze dženska s nowa šlub so mnu ščzinič, a ja mam jón s nim ščzinič, duž čžu s džakownej wutrobu jemu holdowacz: Ty mój, ja twój, ničto naju njerosdžel!

Šamjeń.

M. w Hr.

Bliskoscz adventskeho krala.

Twój kral šo bliži, tschesczano,
D wotewt dom šwōi jemu!
Šón šhotuj čžiste bndleńczko
A wotšant' hrēchej wišchemu;
Tež s wěnzami a palmami
Nječ wón šo rjenje wudebi
Ša hošča wyškofeho.

Twój kral šo bliži, tschesczano,
D wotewt wucho jemu!

Wón khléb ma kłowa Božeho,
Duž khwataj kłódnj k njemu;
Kíž pucž je, wěrnoscž, žiwjenje
A kšchemi s wodu wěcznosće,
S tym dži na čerstwou pastwu!

Twój kral so bliži, kšchescžano,
D wotewrót rót k wój jemu!
S wědcž sa njeho, dzerž, pónaj so
Ke kralej njebjekemu!
Wón nochze žanu počojcžnosć,
Wón žada wěrnou pobožnosć,
Kíž spěwa hosianna.

Twój kral so bliži, kšchescžano,
D wotewrót duschu jemu!
Sduž staroscž, horjo, hubjenstwo
Čže tichji, dha dži k njemu;
Wón wotpocžink a pokoj je,
S nim wutroba tu k měru dže,
Se čžahnje, wěcznje sbóžna!

F.

Čžicho, kral dže.

W jenej khorowni nadžijepótnj 15-lětnj kšyn na kšwojim poslednim lěhwje ležesche. Wón na raka čžerpjesche a bėsche so hižom operaziji podčžihnyčž dyrbitaj. Žako so jeho kšwěrna macž woprascha, kotre biblijske kłowo ma na jeho rowny kšichž napikacž, wón wotmolwi: „Slejšče, kšifku luboscž je nam Wótž wopofasaj, so bychmy Bože džěčži rekali!“

So do kšhim, boloscžiwym čžerpjenju bėchu skóncžnje snutskowne organy tak wot raka pschěžrane, so kšornj pod wulkimi čžwilemi počža krej bluwacž —; kónž so bližesche. Čželne boloscžje bėchu wulke; ale mēr Boži a dobyčže wěrnj bėsčtej wjetškej. Wón so je kšwojimi modlitwami Kšjesoweje hnadnje ruki pschimasche: a ruka hnadu jeho džeržesche. Žako jemu naposledku kšorobniža, kotrož bė macžeri k pomozu, hiščeže kłowa troičta prajicž spntowasche, wón kšeptny: „Čž i c h o , c ž i c h o , k r a l d ž e!“ Potom wón wužny.

Pschi tymle kšmjertnym kóžu ta macž, kíž bė s wudowu, Boha sa jeho wulku hnadu, jeknemu jenicžtemu kšynej wopofasaju, s džakownymi kšylami kšwalesche a potom tele kłowa napika: „D tole moje lube džěčžo, kotrež lubuju, kaž jeno macž lubowacž jamóže, kšym ja jako kšraty kłód sa njebjó, jako wumóžene, sbóžne džěčžo Bože kšwojemu a jeho Bohu a Wótžej, Kšjesej a Sbóžnikkej sažo daža. Wóh bėsche mi to džěčžo doměrik; jemu budž džak, čžesč a kšwalba data, so wono pschi wškej mojej hrěičnosčji a kšlabosčji jeho džěčžo bu a wosta, a tón Kšjes na tak kšrožne waschnje nad nim móž kšwojeje hnadu kšewi, so bė tónle čžerpjazn a mřejazn młodženz s jažnym a žiwym kšwědcženjom wo Kšjesowej wumóžerikej lubosčji, wo mozn Božeho kłowa wo kšylnosčji wěrnj, wo wužwjećazej džěkamosčji S wjateho Duchu!“

F.

Sserbaj

abo

Čštož kšypasch, to mjelėsč.

Powjedancžto sa Sserbow

wot

dra. Wfula.

(Potracžowanje.)

5. staw.

„Spěwam wotankuja
Wschitke dusche so.“

San a Surij bėsčtaj nasbala widžakoj, hdže wós sasta, a a čžipnosč a nēkajke jimaj njewužomne čžucže jeju tam čžehnje-

šche. Somaku a mjelcžizy na tu stronu krocžesčtaj, hacž k kšwazy dōndžesčtaj a so kšydzesčtaj.

Nētko pak Kanžka na wutwarf wustupi, kšwoju kšanku w ruzy, a rjekny k njej: „Ssy dha ty, Kšilčička, teju pachokow widžaka? Ach nē, wbohe swěrjatko; ja džě tebe njejkšym posbėhnyka! Čškoda, ščkoda, so kšym na to sabnyka! Tebi budžisčje so wěšče tež lubiko!“

So tych kłowach jejny pohlad na napschecžnu lipu padže a pštny tam teju pachokow. Duž wona do jstwy stupi a wofasche: „Nanko, luby nanko! hólčezaj tu sažo staj! Tam pod lipu na kšwazy! Daj wšchaf jeju swokacž! Njekh tebi to pokazetaj, ščtož kšym ja widžaka, a ja bych jo rad tež hiščeže ras wohladaka a kšylchaka!“

Kšjes Lipinski stupi na wutwarf, pohlada na Sana a Surja a wotpókta potom poskžubnika, jimaj k nim kasacž.

Pachokaj so strachowasčtaj, do tak wofobneho doma hičž, njewjedžo, ščto tam poprawom dyrbitaj. Naposledku pak San kšrobkosče nadoby a k Surjej džesche: „Wój wšchaf pój! Nischto naju tam njesjē! A ščto wē, hacž sbože naju k temu njewoła, kotrehož wós je namaj přeni pucž tak polóžik. Spštajmoj!“

San a Surij busčtaj do rjaneje stwy dowjedženaj. Sčžěny bėchu pižane, ščpundowanje bė brune, wolijowane a kšladke, pschi wofnach dokhe sawěšči dele wšbachu, a po jstwyje stejachu kšwěczate blida, scžinowe stólzy a čžerwjenty mjehki kanapej. Tšifku stwu hiščeže njebėsčtaj widžakoj, a tehodla žo tam kšětro jara trascheschaj. Wórsy pak kšjes Lipinski sšstupi, pschecželnijwe na njeju pohlada a rjekny: „Witajtaj! ... Sa kšym waju swokacž daž, dokelž so mi sšdajche, so staj zusaž. Wój staj, kaž mykšlu, je Sserbow a hladataj tudy sa kšlužbu; ja kšym njedawno druhich waju runjecža w Driježdžanach widžak. Moja džowcžička je mi powjedaka, so staj tu hižom dopokdnja bykój a snapschecža pod lipu kšedžakoj.“

Naschej pachokaj kšebi njewěrjesčtaj wocžji posbėhnyčž, a jako kšjes Lipinski te poslednje kłowa prajesche, dha so sacžerwjensičtaj, pomuškliwšči na kšwoje sšthadženje. Kšjes Lipinski pak w rēcži potracžowasche: „Njebojtaj a njesacžerwjentaj džě so; wšchaf ničžo ške čžinikoj njesstaj! Wój staj tam spěwakoj a rejwakoj, a mojej hólčizy je so to spodobako. Tehodla mje proschěšche, so mohka jo hiščeže ras wohladacž. Duž wšchaf hiščeže ras pokazetaj, ščto móžetaj! ... Wamaj kšnadž so to nochze, dokelž mykšlitaj, so džě jako kšklerkej po kšwěče nječžahataj. Ale ja waju tež sa to njedžeržu; ja jenož bych rad widžak, hdy busčtaj mojej hólčizy to wjekele scžinikdž.“

San a Surij so hiščeže trascheschaj a nētko sšradžu jedny na druhého pohladowasčtaj. Dokelž pak mjelcžesčtaj, wsa kšjes Lipinski ščklenžu wina, nala, poda kšždemu ščklenčžku a pschistaj: „Wotaj! Napitaj kšebi kšrobkosče a potom nēščto sšpěwajtaj!“

Strachocžiwje pachokaj pschimasčtaj, pschezo hiščeže s posandželenym wócžkom stejó, a woptasčtaj. Žako pak njepijesčtaj, džěiche kšjes Lipinski: „Doražtaj! doražtaj! Čšto woptanje pomha?“

Sduž bėsčtaj dokšrebačoj, so San smuži a rjekny: „Kšježe, ja njewēm, čžehodla scže tak dobročžiwj pschecžiwó namaj. Wšmicže sa to na' u naslubosnišči a najpofornišči džak! Móžemoj-li wam w nēkajkim džěle poskžučičž, to so s wutrobu rad stanje. Ale naju spěwanje a rejwanje so wam njemohko spodobacž; mój kšmój dopokdnja we wjekekej myšklicžny požortowakoj, kaž je domach pola naš waschnje, dokelž dyrbimój kšebi wostudu a wobusu sšhnamacž, kaž móžemoj. Na tajke burške žorty pak by wofobneho kšjesa kšajkž wš scže, mjersako.“

„Njestarajtaj so wo to!“ džesche kšjes Lipinski. „Sa kšym wamaj prajik, so čžje moja džowcžička rad hiščeže ras nēščto

hšyščec a widžec, a ja sam mam tež to žadanje. Duž dha so njemotwofakujtaj dlěje a spytajtaj."

Pacholomaj drje wutroba hiščecze pufotafche; tola smužičhtaj so a sanješčhtaj tu pěknicžtu: „Schka je tam Hilžička Trawicžku žnjecž“ atd.

Pšchi druhej šchtucžžy pak so, jimaj po bofu, četwjene jawěšchi wotewrichu, kiž w durjach pódlanšteje stwy wišachu, a holčžka čipnje hladajo fastupi. San a Surij so postrožičhtaj, a sešda so jimaj, so ja jawěšchlami wjazy ludži pšhipoškuchaju. Tola strachocžiwosč běšche pšchewinjena, a duž throble dale spěwafhtaj. To pak džěšche, kaž jeno byčž durbjesche.

Hdyž běšhtaj došoncžikoj, holčžka i rucžkomaj klestafche, so po žylym woblicžtu hmejtajo, a wołafche: „Nětko pak »młody pan« spěwacž!“ Knjes Lipinski jeju tež i temu wabjesche. Pacholaj pak njehladašhtaj wjazy wulkeho kafanja, sanješčhtaj tu pěknicžtu: »Pšchijěl je i Mišhna młody pan«, a dospěwafhtaj ju i tej hamej žiwosčju kaž dopoldnja.

Botom bu wot njeju žadane, so durbhtaj tež někotre šerbste reje spěwacž a so pšchi tym wjercžicž, kaž prjedy pod lipu. Tež to so sta a so knjesej Lipinskemu wulžyščnje spodobafche.

Nětko San a Surij mēnjeshhtaj, so staj tam dotho doščž bykoi a chžyščhtaj woteńcž, pšchi čimž San prajesche: „Wšmicže hiščecze ras naju najlubošnišchi“ —

Knjes Lipinski pak jemu do rěcže padže a džesche: „Ně, ně! Nješhwataj taj jara! Nješhmy hiščecze hotowi. Pošhntaj so tudy, ja chžu šebi te pěknicžki napišacž, kiž staj spěwakož. Sich hłóš mam we hštwje, ale šlowinu (šłowa, tekst) šebi napišam.

Pacholaj so hdyžeshhtaj. Knjes Lipinski pak se šwóncžkom, kiž na blidže ležesche, šaklincota. Poškžobnik fastupi. Knjes Lipinski jemu do wucha pošchepta a pošasa i šłowu na blidko šady pacholow. Poškžobnik so wotštroni.

Na to šebi knjes Lipinski te pěknicžki šłowo wot šłowa powjedacž dašche a je napišowafche. San a Surij šebi pšchi tym pomyšleshtaj: „Wóž móžemož tež pišacž, a našch wucžer namaj druhdy prajesche, so prawje buschnje pišamož; ale tón knjes tola wjele lěpje pjero wjedže hacž móž. To dže, kaž by hšmudžik.

Napofledku běšche wšcho dokonjane. Duž knjes Lipinski rjekny: „Ššmy so šwěru prózowali; a dofelž je džětacžer šwojeho myta hódny, dha pošwacžmy.“

Poškžobnik bē blido pšchihotowak, a knjes Lipinski jimaj nětko ja nje kafafche. Pacholaj pak žane maše wocži nječžinjeshhtaj na šlěborne talerje, šaklě, nože, a widlicžki. Šimaj so šdafche, kaž by so jimaj džakó! Tola so nješpafhtaj, to bórny šhonišhtaj, jako bēšy hšlěb a hšmuu pjecžer woptafhtaj. A to jimaj čim lěpje šłodžesche, dofelž dženska hiščecze wobjedowakož njebēšhtaj. Ale tež na wino njebē šapomjane. Knjes Lipinski jimaj a šebi nala a džesche: „Sabrinkny se šhšleńcžkami na to, so by so wamaj derje šchto!“ A šhšleńcžki w pšchistorčženju šabrinknychu.

„Wóž so najškerje džiwataj“, rjekny na to knjes Lipinski, „so wamaj jako žušobnikomaj tajku hšočžinu dawam, kaž myšlitaj; ale nježiwajtaj so! Sa wamaj tehodla wješele čžinju, dofelž staj wóž mje a moju drowcžicžku powješeličoj se šwojim spěwom a rejwanjom. Sa to lubuju, dofelž šym šłolak; w mojim wótžnyh kraju ludžo na podobne wafchnje spěwaju a rejwaju. Tak tež je w Čžechach. Wóž pak staj mi pošafakož, so w Ššerbach hinaš njeje. Šaj, my wšchitžy, šłolazy, Ššerbjo, Čžejcha a hiščecze nělotre druhe ludy, mamy podobne wafchnja, dofelž šmy i jeneho šorženja wurošli a w štarých čžafach blifko pšchi šebi byli. My šmy i pšhecželštwu, kaž našcha rěcž wopokafuje; pšchetož, na pšchiklad, šchtož móže šerbšti, tón šłolakež a Čžejhež lohko rošym. atd. My šhromadnje so Šškowjenjo mjenujemy; wóž staj Šškowjanaj, kaž ja, a ja šym Šškowjan, kaž wóž; a mjes

Šškowjanami šu šwajški pšhecželštwu. Tehodla staj wóž mi dwóžyž lubaj!“

Knjes Lipinski hiščecze to a mono rěcžesche a doda napofledku: „Sabrinkny nětko na šbože a rjany čžěw Ššerbowštwu!“

Šhšleńcžki šaklincžachu a buch wupróšdnjene. Knjes Lipinski jimaj šako nala, runjež so wobarašhtaj a wjazy picž nochžyščhtaj. Šako pak tón womjelny, Šan poštaný a rjekny: „Wdy seže pšche wšchu mēru dobrocžiwý pšhecžiwu namaj, luby knježe! Dowolcže tehodla, so byčhmož wam i wafchež lubej šwóšbu a wafchemu pošštemu ludež wutrobne štworje wunješkož. Ššława!“

So šhwili so knjes Lipinski i pacholomaj wot blida pošbēhny. Na to jimaj prajesche, so jeju i šwojemu wobžarowanju do škžžby wšacž njemóže, dofelž šu wšchē mēštna wot šwěrných škžžobnikow wobšadžene; ale so móžetaj pošla njeho nožowacž a so na druhý džēš po špodobanju na pucž podacž.

Šan pak jemu šnapsčecžiwu: „Luby knježe! Ššmóž pšchewēdženaj wot wafchež dobroty; ale dowolcže namaj, so woteńdžemož a dženska hiščecze dale špytamoj, — dženska, hdyž so namaj šbože tak lubošnje hmeje. Džatowne dopomnjecže na wafš pak budže naju wšchudže pšchewobžecž.“

„Hdyž dha nochžetaj wotacž“, prajesche na to knjes Lipinski, „njemóžu waju džeržecž. So pak dužy nješhšhtaj nudy mēkož, wšmitaj šebi tón pjenjes šobu, kotryž wamaj tudy šawaleny podawam. Njedajtaj šebi podarmo dotho rěcžecž! ... Ša wamaj wutrobnje šbože pšchewu na pucž, a wulžy wješelicž mje budže, jeli so hdy šhoni, so šo wamaj derje wjedže. Wotšantaj-li w mojej blifkošči abo pošdžetaj-li hdy tudy nimo abo budže-li wamaj hdy nufa, dha throble še mni pšchidžtaj: móž dom je wamaj Ššerbomaj šoždy čžaf wotewrjený.“

Šańžka, kiž bēšche ša šwacžinu někotry rasy wo štworje pošyla, nětko šako fastupi i tymi šłowami: „Wóšaj pacholaj! Čžehodla hižom džetaj? Ale ja durbju wamaj tež něšchto dacž! Luby nanš je jenemu daš, a ja šwóž pjenješž druhemu dam, so ma šoždy něšchto. Nješch staj wamaj taj krosčhtaj wužitnaj!“ Tak rěcžo pak pšchepoda Ššurjej něšchto, šchtož bē do rōžojteje papjery šawalika.

Nětko so pacholaj dlěje nješomdžeshhtaj a wotšaleshtaj so i tymi šłowami: „Žohnuj Wóš tón Knjes wafš a wafch dom luby knježe, ša te dobroty, kotrež šmóž wot wafš doštašoj, a ša' runaj wam wšchitko dwóžyž a tróžyž! Wšmicže naju najpošornišch-džak, a tež wafcha džwocžicžka wšmi naju najlubošnišchi džak! Wóš daš, so by so wam štajnje derje šhodžiko!“ Botom so hiščecze ras poškoniwšchi woteńdžeshhtaj.

(Pšchichodnje dale.)

Šhšerlusche na šwajate dny pšchi ššawnej a domjazež nutrošči.

Na šwajaty advent: Čžiško 32. 34. 51—56. 644. 645. 654. 846. Š temu 1. 27. 191. 286. 439. 46; 3. 315, 8. 560, 3. 562, 1. 681, 4. 719, 1. 7. 725, 1.

Pšchi špocžatku žyrkwineho lěta: 747. 748. Š temu 66, 4. 154. 156. 449. 599.

Na 1. nježželu adventa: Šawodny šhšerlusch 1. Wěruwufšnawarški šhšerlusch 121, 14—16. Šłowny šhšerlusch 54. Tekst Mat. 21, 1—9. Šchtucžka po hamjenju přēdowanja 36, 3. Š dospěwanju 449 (po hšofu 108).

Na 2. nježželu adventa: Šawodny šhšerlusch 645, 1—5. Wěra 12, 1—3. Šłowny šhšerlusch 513, 1. 5—7. Tekst Luk. 21, 25—38. Šo hamjenju 519, 1. Š dospěwanju 54, 6: 10.

Na 3. nježželu adventa: Šawodny šhšerlusch 191, 1—4. Wěra 225, 4. Šłowny šhšerlusch 644, 1—4. Tekst Mat. 11, 2—10. Šo hamjenju 462, 5. Š dospěwanju 644, 5. 6.

Na 4. nježželu adventa: Šawodny šhšerlusch 27, 1—6. Wěra 831, 5. 6 (abo 624, 10—12). Šłowny šhšerlusch 56, 1—8. Tekst Šan. 1, 19—27. Šo hamjenju 315, 8. Š dospěwanju 286.

Nakhwilny zamolwity redaktor: K. A. Fiedler.

Čišec a nakladnik: M. Smoleš.